Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (pierwsza izba)

z dnia 18 października 2016 r.*

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie środków finansowych — Skarga o stwierdzenie nieważności — Termin do wniesienia skargi — Dostosowanie żądań — Dopuszczalność — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Oczywisty błąd w ocenie — Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności

W sprawie T-418/14

Sina Bank, z siedzibą w Teheranie (Iran), reprezentowany przez adwokatów B. Mettetala i C. Wuchera-Northa,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez B. Driessena oraz D. Gichevą, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot żądanie oparte na art. 263 TFUE i dotyczące stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady, w brzmieniu wynikającym z ogłoszenia z dnia 15 marca 2014 r. skierowanego do osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi przewidzianymi w decyzji Rady 2010/413/WPZiB oraz w rozporządzeniu Rady (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2014, C 77, s. 1), o pozostawieniu nazwy skarżącego w wykazie zawartym w załączniku II do decyzji Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. 2010, L 195, s. 39), zmienionej decyzją Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. (Dz.U. 2010, L 281, s. 81), i w załączniku IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. 2012, L 88, s. 1), a po drugie decyzji Rady 2014/776/WPZiB z dnia 7 listopada 2014 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB (Dz.U. 2014, L 325, s. 19), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1202/2014 z dnia 7 listopada 2014 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia nr 267/2012 (Dz.U. 2014, L 325, s. 3), decyzji Rady (WPZiB) 2015/1008 z dnia 25 czerwca 2015 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB (Dz.U. 2015, L 161, s. 19), i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/1001 z dnia 25 czerwca 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia nr 267/2012 (Dz.U. 2015, L 161, s. 1), w zakresie, w jakim akty te utrzymały nazwę skarżącego w wykazie zawartym w załączniku II do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, i w załączniku IX do rozporządzenia nr 267/2012,

* Język postępowania: angielski.

SĄD (pierwsza izba)

w składzie: H. Kanninen, prezes, I. Pelikánová (sprawozdawca) i E. Buttigieg, sędziowie,

sekretarz: M. Junius, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 8 kwietnia 2016 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1. *Środki ograniczające podjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu*

1 Niniejsza sprawa wpisuje się w ramy środków ograniczających ustanowionych w celu wywarcia nacisku na Islamską Republikę Iranu, aby ta zakończyła działania stwarzające zagrożenie rozprzestrzeniania broni jądrowej i działania związane z rozwojem systemów przenoszenia broni jądrowej (zwane dalej „rozprzestrzenianiem broni jądrowej").

2. *Środki ograniczające podjęte wobec skarżącego*

2 Skarżący, Sina Bank, jest irańskim bankiem zarejestrowanym jako publiczna spółka akcyjna.

3 W dniu 26 lipca 2010 r. nazwa skarżącego została umieszczona w wykazie zawartym w załączniku II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. 2010, L 195, s. 39).

4 W konsekwencji nazwa skarżącego została także umieszczona w wykazie zawartym w załączniku V do rozporządzenia Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2007, L 103, s. 1). To ostatnie umieszczenie w wykazie stało się skuteczne z dniem publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 423/2007 (Dz.U. L 195, s. 25), czyli z dniem 27 lipca 2010 r. Skutkiem umieszczenia nazwy skarżącego w wykazie było zamrożenie jego środków finansowych i zasobów gospodarczych (zwane dalej „zamrożeniem środków finansowych").

5 Decyzja o umieszczeniu nazwy skarżącego w wykazach zawartych w załączniku II do decyzji 2010/413 i w załączniku V do rozporządzenia nr 423/2007 została uzasadniona następująco:

„Blisko powiązany z interesami »Daftaru« (biuro przywódcy [rewolucji islamskiej): ok. 500 współpracowników). Pomaga w ten sposób finansować strategiczne interesy reżimu".

6 Pismem z dnia 27 lipca 2010 r. Rada Unii Europejskiej poinformowała skarżącego o umieszczeniu jego nazwy w wykazach zawartych w załączniku II do decyzji 2010/413 oraz w załączniku V do rozporządzenia nr 423/2007. Kopia tych aktów została załączona do wspomnianego pisma.

7 Pismem z dnia 8 września 2010 r. skarżący przedstawił uwagi na temat rozpatrywanego umieszczenia w wykazie i wezwał Radę do jego ponownego rozpatrzenia.

8 Po ponownym rozpatrzeniu sytuacji skarżącego Rada utrzymała jego nazwę w wykazie zawartym w załączniku II do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. (Dz.U. 2010, L 281, s. 81), ze skutkiem w tym samym dniu.

9 Przy przyjmowaniu rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie 423/2007 (Dz.U. 2010, L 281, s. 1), nazwa skarżącego została umieszczona, z tych samych powodów co powody wymienione już w pkt 5 powyżej, w wykazie zawartym w załączniku VIII do wspomnianego rozporządzenia, ze skutkiem w dniu 24 marca 2012 r.

10 Pismem z dnia 28 października 2010 r., doręczonym skarżącemu w dniu 5 grudnia 2010 r., Rada poinformowała go, że po ponownym rozpatrzeniu jego sytuacji w świetle uwag zawartych w jego piśmie z dnia 8 września 2010 r., powinien on nadal być objęty środkami ograniczającymi.

11 Pismami z dni 6 i 20 grudnia 2010 r. skarżący podważył za pośrednictwem swych adwokatów utrzymanie podjętego wobec niego środka polegającego za zamrożeniu środków finansowych. W celu skorzystania z prawa do obrony skarżącego adwokaci zażądali od Rady udzielenia im dostępu do akt sprawy i przekazania im materiału dowodowego uzasadniającego utrzymanie podjętego środka.

12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 stycznia 2011 r. skarżący wniósł skargę mającą na celu, co do zasady, stwierdzenie nieważności załącznika II do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, i załącznika VIII do rozporządzenia nr 961/2010, w zakresie, w jakim dotyczyły one skarżącego. Sprawa ta została zarejestrowana w sekretariacie Sądu pod sygnaturą T-15/11.

13 Pismem z dnia 22 lutego 2011 r. Rada przekazała adwokatom skarżącego dokument nr 6724/11, zawierający materiał dowodowy potwierdzający powody przytoczone w pkt 5 powyżej.

14 Pismem z dnia 18 lipca 2011 r. skarżący ponownie podważył utrzymanie podjętego wobec niego środka polegającego za zamrożeniu środków finansowych.

15 Po ponownym zbadaniu sytuacji skarżącego Rada utrzymała jego nazwę w wykazie zawartym w załączniku II do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, i w załączniku VIII do rozporządzenia nr 961/2010, ze skutkiem, odpowiednio, w dniu 1 grudnia 2011 r. – czyli w dniu przyjęcia decyzji Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r., zmieniającej decyzję 2010/413 (Dz.U. 2011, L 319, p. 71), i w dniu 2 grudnia 2011 r. – czyli w dniu publikacji w Dzienniku Urzędowym rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 (Dz.U. 2011, L 319, s. 11).

16 Pismem z dnia 5 grudnia 2011 r., doręczonym skarżącemu w tym samym dniu, Rada poinformowała go, że powinien on być nadal objęty środkami ograniczającymi. W piśmie tym Rada podniosła, że „o ile około 36% akcji [skarżącego] zostało sprzedanych w ramach oferty publicznej, o tyle głównym akcjonariuszem nadal jest Fundacja [Mostazafan], która jest jednostką publiczną składającą sprawozdania przywódcy" i że „w konsekwencji jest zdania, że [skarżący] nadal jest blisko powiązany z interesami „Daftaru" (biuro przywódcy) i przyczynia się w ten sposób do finansowania strategicznych interesów reżimu".

17 Pismem z dnia 23 stycznia 2012 r. skarżący ponownie podważył za pośrednictwem swych adwokatów utrzymanie podjętego wobec niego środka polegającego za zamrożeniu środków finansowych. W celu skorzystania z prawa do obrony skarżącego adwokaci zażądali od Rady udzielenia im dostępu do akt sprawy i przekazania im materiału dowodowego uzasadniającego utrzymanie podjętego środka.

18 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 lutego 2012 r. skarżący wniósł skargę mającą na celu w istocie stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji 2011/783 i rozporządzenia wykonawczego nr 1245/2011, w zakresie, w jakim na mocy tych aktów pozostawiono, po ponownym rozpatrzeniu,

jego nazwę w wykazie zawartym, odpowiednio, w załączniku II do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, i w załączniku VIII do rozporządzenia nr 961/2010, a po drugie, art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 961/2010, a także art. 19 ust. 1 lit. b) i art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413, w zakresie, w jakim przepisy te dotyczą skarżącego. Sprawa ta została zarejestrowana w sekretariacie Sądu pod sygnaturą T-67/12.

19 Przy przyjmowaniu rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie 961/2010 (Dz.U. 2012, L 88, s. 1), nazwa skarżącego została umieszczona, z tych samych powodów co powody wymienione już w pkt 5 powyżej w wykazie zawartym w załączniku IX do wspomnianego rozporządzenia, ze skutkiem w dniu 24 marca 2012 r.

20 Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2012 r., Sina Bank/Rada (T-15/11, EU:T:2012:661), Sąd stwierdził nieważność załącznika II do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, i załącznika VIII do rozporządzenia nr 961/2010, w zakresie, w jakim dotyczyły one skarżącego. Jednakże utrzymał w mocy wobec skarżącego skutki załącznika II do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, do momentu, w którym skuteczne stało się stwierdzenie nieważności załącznika VIII do rozporządzenia nr 961/2010, w zakresie, w jakim dotyczył on skarżącego. Od wyroku z dnia 11 grudnia 2012 r., Sina Bank/Rada (T-15/11, EU:T:2012:661), nie wniesiono żadnego odwołania, a zatem stał się on ostateczny i prawomocny.

21 W dniu 15 marca 2014 r. Rada opublikowała ogłoszenie skierowane do osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi przewidzianymi w decyzji Rady 2010/413/WPZiB oraz w rozporządzeniu nr 267/2012 (Dz.U. 2014, C 77, s. 1), informując o swej decyzji – podjętej po ponownym rozpatrzeniu sprawy – o dalszym stosowaniu środków ograniczających przewidzianych w decyzji 2010/413 i w rozporządzeniu nr 267/2012 wobec osób i podmiotów, których nazwiska lub nazwy zostały umieszczone w wykazie zawartym w załączniku II do tej ostatniej decyzji i w załączniku IX do tego ostatniego rozporządzenia.

22 Pismem z dnia 14 kwietnia 2014 r. skarżący ponownie podważył przed Radą utrzymanie podjętego wobec niego środka polegającego za zamrożeniu środków finansowych.

Okoliczności faktyczne po wniesieniu skargi

23 Wyrokiem z dnia 4 czerwca 2014 r., Sina Bank/Rada (T-67/12, niepublikowany, EU:T:2014:348), Sąd, po pierwsze, odrzucił skargę jako wniesioną do sądu niewłaściwego do jej rozpoznania, w zakresie, w jakim miała ona na celu stwierdzenie nieważności art. 19 ust. 1 lit. b) i art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 oraz jako niedopuszczalną w zakresie, w jakim miała ona na celu stwierdzenie nieważności art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 961/2010, a po drugie, stwierdził nieważność decyzji 2011/783 i rozporządzenia wykonawczego nr 1245/2011, w zakresie, w jakim akty te utrzymały, po ponownym rozpatrzeniu, nazwę skarżącego w wykazie zawartym w załączniku II do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, i w załączniku VIII do rozporządzenia nr 961/201. Od wyroku z dnia 4 czerwca 2014 r., Sina Bank/Rada (T-67/12, niepublikowany, EU:T:2014:348) nie wniesiono żadnego odwołania, a zatem stał się on ostateczny i prawomocny.

24 W wiadomości elektronicznej z dnia 1 września 2014 r. Rada wskazała adwokatom skarżącego, że po ponownym rozpatrzeniu jego sytuacji postanowiła utrzymać jego nazwę w wykazie zawartym w załączniku II do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, i w załączniku IX do rozporządzenia nr 267/2012 (zwanym dalej „spornym wykazem"), z następujących powodów:

„Sina Bank jest kontrolowany przez Fundację Mostazafan, dużą irańską organizację parapaństwową kontrolowaną bezpośrednio przez [przywódcę] i dysponującą 84-procentowym udziałem w Sina Bank. Świadczy on usługi finansowe na rzecz Fundacji Mostazafan oraz grupy jej jednostek i spółek zależnych. W związku z tym Sina Bank udziela wsparcia finansowego rządowi Iranu za pośrednictwem Fundacji Mostazafan".

25 W załączniku do tej wiadomości Rada przekazała dokumenty nr MD RELEX od 169 do 174/14, zawierające materiał dowodowy potwierdzający powody przytoczone w pkt 24 powyżej.

26 Pismem z dnia 17 września 2014 r. skarżący podważył utrzymanie podjętego wobec niego środka polegającego za zamrożeniu środków finansowych. W szczególności podważył procent udziału, jaki posiada w jego kapitale Fundacja Mostazafan z Islamskiej Republiki Iranu (zwana dalej „Fundacją").

27 Decyzją Rady 2014/776/WPZiB z dnia 7 listopada 2014 r. zmieniającą decyzję 2010/413 (Dz.U. 2014, L 325, s. 19) powody umieszczenia nazwy skarżącego w wykazie zawartym w załączniku II do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, zostały zmienione w ten sposób, że przybrały brzmienie przedstawione w pkt 24 powyżej ze skutkiem od dnia 8 listopada 2014 r.

28 W konsekwencji rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 1202/2014 z dnia 7 listopada 2014 r. dotyczącym wykonania rozporządzenia nr 267/2012 (Dz.U. L 325, s. 3) powody umieszczenia nazwy skarżącego w wykazie zawartym w załączniku IX do rozporządzenia nr 267/2012 zostały również zmienione w ten sposób, że przybrały brzmienie przedstawione w pkt 24 powyżej, ze skutkiem od dnia 8 listopada 2014 r.

29 Pismem doręczonym skarżącemu w dniu 10 listopada 2014 r. Rada wskazała, że skarżący powinien nadal być objęty środkami ograniczającymi z powodów przytoczonych w pkt 24 powyżej. Rada dodała, że zawarte w piśmie z dnia 17 września 2014 r. stwierdzenie skarżącego, że procent udziału Fundacji w jej kapitale został obniżony od marca 2011 r. z 80% do 63,52% nie zostało udowodnione, a poza tym było sprzeczne ze sprawozdaniami finansowymi Fundacji za rok podatkowy 2012, zgodnie z którymi udział Fundacji w kapitale skarżącego w marcu 2012 r. wynosił wciąż 84%.

30 Pismem z dnia 15 stycznia 2015 r. skarżący podważył utrzymanie podjętego wobec niego środka polegającego za zamrożeniu środków finansowych. Powtórzył swoje żądania dotyczące udzielenia mu pełnego dostępu do akt sprawy i do wszystkich dokumentów uzasadniających wspomniany środek.

31 Decyzją Rady 2015/1008/WPZiB z dnia 25 czerwca 2015 r. zmieniającą decyzję 2010/413/WPZiB (Dz.U. 2015, L 161, s. 19) i rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 2015/1001 z dnia 25 czerwca 2015 r. dotyczącym wykonania rozporządzenia nr 267/2012 (Dz.U. 2015, L 161, s. 1) Rada, po ponownym rozpatrzeniu, utrzymała nazwę skarżącego w spornym wykazie z powodów przytoczonych w pkt 24 powyżej, ze skutkiem od dnia 27 czerwca 2015 r.

32 Pismem i wiadomością elektroniczną z dnia 26 czerwca 2015 r. Rada poinformowała adwokatów skarżącego, że skarżący powinien nadal być objęty środkami ograniczającymi z powodów przytoczonych w pkt 24 powyżej.

33 Pismem z dnia 31 lipca 2015 r. skarżący za pośrednictwem swych adwokatów podważył utrzymanie podjętego wobec niego środka polegającego na zamrożeniu środków finansowych i powtórzył żądania udzielenia mu pełnego dostępu do akt sprawy i wszystkich dokumentów uzasadniających podjęty środek.

Postępowanie i żądania stron

34 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu w dniu 25 maja 2014 r. skarżący wniósł niniejszą skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Rady, w brzmieniu wynikającym z ogłoszenia opublikowanego w dniu 15 marca 2014 r., o pozostawieniu jego nazwy w spornym wykazie (zwanej dalej „sporną decyzją") i załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012, w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącego.

35 W dniu 2 września 2014 r. Rada złożyła odpowiedź na skargę.

36 W dniu 22 października 2014 r. skarżący złożył replikę.

37 W dniu 4 grudnia 2014 r. Rada złożyła duplikę.

38 W dniu 16 stycznia 2015 r. skarżący złożył w sekretariacie Sądu pierwsze pismo dotyczące dostosowania żądań, tak aby rozszerzyć je na decyzję 2014/776 i rozporządzenie wykonawcze nr 1202/2014, w zakresie, w jakim na mocy tych aktów utrzymano nazwę skarżącego w spornym wykazie.

39 W dniu 9 lutego 2015 r. Rada złożyła uwagi dotyczące pierwszego dostosowania żądań zawartych w skardze w niniejszej sprawie.

40 W dniu 20 września 2015 r. skarżący złożył w sekretariacie Sądu drugie pismo dotyczące dostosowania żądań, tak aby rozszerzyć je także na decyzję 2015/1008 i rozporządzenie wykonawcze nr 2015/1001, w zakresie, w jakim na mocy tych aktów pozostawiono nazwę skarżącego w spornym wykazie.

41 W dniu 4 listopada 2015 r. Rada złożyła uwagi dotyczące drugiego dostosowania żądań zawartych w skardze w niniejszej sprawie.

42 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił o otwarciu procedury ustnej i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 § 3 lit. a), b) i d) regulaminu postępowania wezwał strony do udzielenia odpowiedzi na pewne pytania, przedstawienia pewnych informacji i przekazania pewnych dokumentów. Strony zastosowały się do tych wezwań w wyznaczonych terminach.

43 Na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2016 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania ustne Sądu.

44 W skardze i w pismach dotyczących dostosowania żądań skarżący wnosi w istocie do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności spornej decyzji i załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012, w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącego;

— stwierdzenie nieważności decyzji 2014/776 i rozporządzenia wykonawczego nr 1202/2014, w zakresie, w jakim na mocy tych aktów pozostawiono nazwę skarżącego w spornym wykazie;

— stwierdzenie nieważności decyzji 2015/1008 i rozporządzenia wykonawczego 2015/1001 (zwanych dalej łącznie z decyzją 2014/776 i z rozporządzeniu wykonawczym nr 1202/2014, „spornymi aktami"), w zakresie, w jakim ma mocy tych aktów pozostawiono nazwę skarżącego w spornym wykazie;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

45 Rada wnosi w istocie do Sądu o:

— odrzucenie jako niedopuszczalnych żądania pierwszego, w zakresie, w jakim dotyczy ono stwierdzenia nieważności załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012 w części dotyczącej skarżącego i żądania trzeciego;

— w pozostałym zakresie oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

Co do prawa

1. *W przedmiocie dopuszczalności*

W przedmiocie dopuszczalności pierwszego żądania, w zakresie, w jakim dotyczy ono stwierdzenia nieważności załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012 w części dotyczącej skarżącego

46 Rada wnosi o odrzucenie jako niedopuszczalnego pierwszego żądania, w zakresie, w jakim dotyczy ono stwierdzenia nieważności załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012 w części dotyczącej skarżącego. Rozporządzenie nr 267/2012 zostało przyjęte w dniu 23 marca 2012 r. Zostało opublikowane i weszło w życie w dniu 24 marca 2012 r. Rozpatrywane żądanie, zawarte skardze złożonej w sekretariacie Sądu w dniu 25 maja 2014 r. (zob. pkt 34 powyżej), zostało zatem przedstawione znacznie po upływie terminu przewidzianego w art. 263 TFUE.

47 Skarżący wnosi o oddalenie niniejszego zarzutu niedopuszczalności. Twierdzi, że ma prawo żądać zarówno stwierdzenia nieważności spornej decyzji, jak i załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012, w zakresie, w jakim jego nazwa została w nim pozostawiona, zgodnie ze sporną decyzją i mimo wydania wyroku z dnia 11 grudnia 2012 r., Sina Bank/Rada (T-15/11, EU:T:2012:661).

48 W tym zakresie najpierw należy stwierdzić, że zawarte w skardze w niniejszej sprawie żądania dotyczą stwierdzenia nieważności załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012, w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącego, są co do zasady identyczne jak żądania dotyczące bezpośrednio stwierdzenia nieważności spornej decyzji, czyli decyzji Rady – w brzmieniu wynikającym z ogłoszenia opublikowanego 15 marca 2014 r. – o pozostawieniu nazwy skarżącego w spornym wykazie. Zarówno pierwsze, jak i drugie żądania dotyczy bowiem w istocie tego samego aktu, czyli aktu, na mocy którego, jak wskazano w ogłoszeniu opublikowanym w dniu 15 marca 2014 r., Rada postanowiła, po ponownym rozpatrzeniu, pozostawić nazwę skarżącego w spornym wykazie.

49 Następnie należy zauważyć, że zgodnie z art. 275 akapit drugi TFUE i art. 263 akapity czwarty i szósty TFUE skarżący ma legitymację procesową do żądania stwierdzenia nieważności decyzji o pozostawieniu, po ponownym rozpatrzeniu, nazwy skarżącego w spornym wykazie, która to decyzja leży u podstaw utrzymania podjętych wobec niego środków ograniczających (zob. podobnie wyrok z dnia 11 grudnia 2012 r., Sina Bank/Rada, T-15/11, EU:T:2012:661, pkt 34, 38).

50 Wreszcie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem termin do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności aktów przewidujących indywidualne środki ograniczające na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE biegnie, dla każdej z tych osób i podmiotów, od dnia powiadomienia, które powinno było mieć miejsce (zob. podobnie wyrok z dnia 23 kwietnia 2013 r., Gbagbo i in./Rada, od C-478/11 P do C-482/11 P, EU:C:2013:258, pkt 59).

51 W przypadku gdy adres osoby lub podmiotu objętych aktem przewidującym środki ograniczające jest Radzie znany, Rada jest zobowiązana do indywidualnego powiadomienia o danym akcie, przesłanego na wspomniany adres (zob. podobnie wyrok z dnia 16 listopada 2011 r., Bank Melli Iran/Rada, C-548/09 P, EU:C:2011:735, pkt 47–52). Z orzecznictwa wynika, że ponieważ termin do wniesienia skargi zaczyna biec dopiero od dnia doręczenia aktu przewidującego środki ograniczające, termin ten nie może zacząć biec wobec osoby lub podmiotu objętych tym aktem i których adres jest Radzie znany, dopóki dany akt nie zostanie skutecznie doręczony na wspomniany adres (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 września 2013 r., Bank Melli Iran/Rada, T-35/10 i T-7/11, EU:T:2013:397, pkt 57, 59; z dnia 5 listopada 2014 r., Mayaleh/Rada, T-307/12 i T-408/13, EU:T:2014:926, pkt 66).

52 W niniejszym przypadku z akt sprawy, a w szczególności z załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012, wynika, że Rada znała dokładny adres skarżącego. Była zatem zobowiązana do indywidualnego powiadomienia o spornej decyzji. Tymczasem Rada dokonała publikacji ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym, tak że – ponieważ termin do wniesienia skargi biegnie od dnia doręczenia aktu – to termin ten nie zaczął biec.

53 W świetle całości powyższych rozważań należy stwierdzić, po pierwsze, że żądania zawarte w skardze w niniejszej sprawie dotyczące stwierdzenia nieważności załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012, w zakresie, w jakim odnosi się on do skarżącego, nie mają samodzielnego znaczenia w stosunku do żądań dotyczących stwierdzenia nieważności spornej decyzji, z którymi się one pokrywają, a po drugie, że zarzut niedopuszczalności oparty na wniesieniu skargi po terminie – w zakresie, w jakim zmierza on do stwierdzenia nieważności sporej decyzji – jest bezzasadny i tym samym podlega oddaleniu.

W przedmiocie dopuszczalności żądania trzeciego

54 Rada wnosi o odrzucenie jako niedopuszczalnego żądania trzeciego, które dotyczy stwierdzenia nieważności decyzji 2015/1008 i rozporządzenia wykonawczego 2015/1001, w zakresie, w jakim na mocy tych aktów pozostawiono nazwę skarżącego w spornym wykazie. Z pisma z dnia 31 lipca 2015 r. (zob. pkt 33 powyżej) wynika, że skarżący został powiadomiony o rozpatrywanych aktach za pośrednictwem jego adwokatów. Poza tym niektóre fragmenty pisma z dnia 6 grudnia 2010 r. (zob. pkt 11 powyżej) pozwalają na przyjęcie, że istnieje umowa ze skarżącym w rozumieniu orzecznictwa wynikającego z wyroku z dnia 5 listopada 2014 r., Mayaleh/Rada (T-307/12 et T-408/13, EU:T:2014:926, pkt 74), aby komunikacja z nim odbywała się za pośrednictwem jego adwokatów. Doręczenie decyzji 2015/1008 i rozporządzenia wykonawczego 2015/1001 adwokatom skarżącego w dniu 26 czerwca 2015 r. (zob. pkt 32 powyżej) spowodowało zdaniem Rady rozpoczęcie biegu terminu do wniesienia skargi na wspomniane akty, który upłynął w dniu 5 września 2015 r. Żądanie trzecie – zawarte w drugim piśmie dotyczącym dostosowania żądań, złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 września 2015 r. (zob. pkt 40 powyżej) – zostało zatem złożone po upływie terminu.

55 Skarżący wnosi o oddalenie niniejszego zarzutu niedopuszczalności jako bezzasadnego.

56 W tym zakresie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem składanie wniosków dotyczących dostosowania żądań podlega wymogowi przestrzegania terminu do wniesienia skargi przewidzianego w art. 263 akapit szósty TFUE (zob. w tym zakresie wyroki: z dnia 6 września 2013 r., Bank Melli Iran/Rada, T-35/10 i T-7/11, EU:T:2013:397, pkt 55; z dnia 16 września 2013 r., Bank Kargoshaei i in./Rada, T-8/11, niepublikowany, EU:T:2013:470, pkt 40).

57 Aby ten termin do wniesienia skargi zaczął biec wobec skarżącego, Rada powinna była indywidualnie powiadomić go o decyzji 2015/1008 i rozporządzeniu wykonawczym 2015/1001 (zob. pkt 51 powyżej), ponieważ znała jego adres.

58 W niniejszym przypadku Rada powiadomiła skarżącego o decyzji 2015/1008 i rozporządzeniu wykonawczym 2015/1001 za pośrednictwem jego adwokatów pismem i wiadomością elektroniczną z dnia 26 czerwca 2015 r. (zob. pkt 32 powyżej).

59 W odpowiedzi na pisemne żądanie (zob. pkt 42 powyżej) Rada przedstawiła pokwitowanie pocztowe potwierdzające, że pismo z dnia 26 czerwca 2015 r. doszło do adwokatów skarżącego w dniu 1 lipca 2015 r.

60 Jednakże należy przypomnieć, że art. 263 akapit szósty TFUE odnosi się do „notyfikowania [aktu] skarżącemu", a nie do notyfikowania aktu przedstawicielowi skarżącego. Z powyższego wynika, że w wypadku, gdy akt musi zostać doręczony, aby termin do wniesienia skargi rozpoczął bieg, doręczenie musi w zasadzie zostać dokonane adresatowi tego aktu, a nie adwokatom, którzy go reprezentują. Otóż zgodnie z orzecznictwem doręczenie przedstawicielowi skarżącego stanowi doręczenie adresatowi wyłącznie wtedy, gdy taka forma doręczenia została wyraźnie przewidziana przez przepis lub przez umowę zawartą między stronami (zob. podobnie postanowienie z dnia 8 lipca 2009 r., Thoss/Trybunał Obrachunkowy, T-545/08, niepublikowane, EU:T:2009:260, pkt 41, 42; wyroki: z dnia 11 lipca 2013 r., BVGD/Komisja, T-104/07 i T-339/08, niepublikowany, EU:T:2013:366, pkt 146; z dnia 5 listopada 2014 r., BVGD/Komisja, T-307/12 i T-408/926, EU:T:2013:366, pkt 74).

61 W niniejszym przypadku mające zastosowanie przepisy, czyli art. 24 ust. 3 decyzji 2010/413 i art. 46 ust. 3 rozporządzenia nr 267/2012, nie zawierają żadnego wyraźnego odniesienia do możliwości notyfikowania środków ograniczających podjętych wobec osoby lub podmiotu ich przedstawicielowi, ale jednoznacznie przewidują, że w przypadku gdy adres danej osoby lub danego podmiotu jest znany, decyzja o zastosowaniu wobec nich środków ograniczających musi być im przekazana w bezpośrednio. Decyzja 2015/1008 i rozporządzenie wykonawcze 2015/1001 powinny zatem zostać notyfikowane bezpośrednio skarżącemu, którego adres Rada znała (zob. pkt 52 powyżej).

62 Ponadto, w odpowiedzi na pytanie pisemne Sądu (zob. pkt 42 powyżej) i podczas rozprawy skarżący podważył fakt, że zawarł on z Radą umowę, aby wszystkie decyzje o zastosowaniu wobec niego środków ograniczających były doręczane na adres jego adwokatów, a tym samym za ich pośrednictwem. W rzeczywistości materiały zawarte w aktach nie pozwalają stwierdzić, że doszło do zawarcia takiej umowy pomiędzy skarżącym a Radą. Z pewnością z akt sprawy wynika, że na pismo Rady z dnia 28 października 2010 r. (zob. pkt 10 powyżej), skierowane bezpośrednio do skarżącego, odpowiedzieli adwokaci skarżącego pismami z dnia 6 i 20 grudnia 2010 r. (zob. pkt 11 powyżej), wskazując na dole strony ich własny adres służbowy i wzywając Radę do udzielenia im dostępu do akt sprawy i przekazania im materiału uzasadniającego decyzję o zastosowaniu wobec ich klienta środków ograniczających oraz że – odwołując się do tych ostatnich pism – Rada następnie skierowała bezpośrednio pismo z dnia 22 lutego 2011 r. (zob. pkt 13 powyżej) do adwokatów skarżącego. O ile ta wymiana pism potwierdza, że skarżący zwrócił się do Rady za pośrednictwem jego adwokatów i o ile wspominani adwokaci zażądali udzielenia dostępu do akt sprawy lub przekazania pewnych dokumentów, o tyle z powyższego nie wynika jednak, że skarżący upoważnił Radę, w drodze odstępstwa od rozwiązania przewidzianego przez mające zastosowanie przepisy (zob. pkt 61 powyżej), do kontaktowania się z nim w sposób także pośredni, za pośrednictwem jego adwokatów. W szczególności z pisma z dnia 18 lipca 2011 r. (zob. pkt 14 powyżej) i z pisma z dnia 5 grudnia 2011 r. (zob. pkt 16 powyżej) wynika, że w niektórych przypadkach skarżący i Rada nadal kontaktowali się w sposób bezpośredni. Poza tym z pism z dnia 15 stycznia i z dnia 31 lipca 2015 r. (zob. pkt 30, 33 powyżej) wynika, że skarżący życzył sobie, aby istotne dokumenty zawarte w aktach sprawy Rady były mu przekazywane bezpośrednio. W konsekwencji należy stwierdzić, że skarżący nie zawarł żadnej umowy z Radą, aby rozpatrywane akty zostały mu doręczone na adres jego adwokatów, a tym samym za ich pośrednictwem.

63 Z powyższego wynika, że w okolicznościach niniejszego przypadku rzeczywiste powiadomienie o rozpatrywanych aktach adwokatów skarżącego nie jest równoznaczne z powiadomieniem, a tym samym doręczeniem tych aktów samemu skarżącemu.

64 W świetle całości powyższych rozważań należy stwierdzić, że skarga w niniejszej sprawie jest w całości dopuszczalna.

2. *Co do istoty*

65 W uzasadnieniu skargi w niniejszej sprawie skarżący podnosi dwa zarzuty, dotyczące, odpowiednio, po pierwsze, naruszenia obowiązku uzasadnienia, zasady poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej, a po drugie, oczywistego błędu w ocenie.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia, zasady poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej

66 Skarżący zarzuca Radzie, że przy przyjmowaniu spornej decyzji (zob. pkt 34 powyżej) i spornych aktów (zob. pkt 44 tiret trzecie powyżej) (zwanych dalej łącznie „zaskarżonymi aktami") naruszyła obowiązek uzasadnienia, zasadę poszanowania prawa do obrony i prawo do skutecznej ochrony sądowej, tak jak są one interpretowane przez Sąd Unii Europejskiej i Europejski Trybunał Praw Człowieka, w zakresie, w jakim nie podała mu szczegółowych powodów ani środków dowodowych i dokumentów, które uzasadniałyby pozostawienie, po ponownym rozpatrzeniu, jego nazwy w spornym wykazie. Skarżący utrzymuje, że zgodnie z orzecznictwem brak uzasadnienia stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, którego nie można naprawić poprzez zwykły fakt, że zainteresowany zapozna się z uzasadnieniem wydanej wobec niego decyzji w toku postępowania przed sądem Unii. Jedynymi powodami, które zostały przekazanie skarżącemu przed wniesieniem rozpatrywanej w niniejszej sprawie skargi, są powody przytoczone w pkt 5 powyżej. Jak zostało stwierdzone w wyroku z dnia 11 grudnia 2012 r., Sina Bank/Rada (T-15/11, EU:T:2012:661), uzasadnienie to jest niewystarczające, ponieważ jest zbyt lakoniczne i ogólne. Poza tym skarżącemu nie przedstawiono żadnego dowodu dotyczącego jego domniemanych powiązań z „Daftarem" i jego ewentualnego udziału w finansowaniu „strategicznych interesów reżimu", które skądinąd nie zostały sprecyzowane. W każdym razie przekazane uzasadnienie jest błędne, ponieważ, po pierwsze, nie ma żadnego dowodu na okoliczność, że skarżący jest wciąż kontrolowany przez Fundację lub że jest kontrolowany przez „Daftar" lub z nim powiązany, a po drugie, finansuje on niemalże wyłącznie osoby prywatne i przedsiębiorstwa z kapitałem prywatnym, a tylko w niewielkim stopniu rząd lub podmioty publiczne. Dodatkowe powody zawarte w piśmie z dnia 5 grudnia 2011 r. (zob. pkt 16 powyżej) nie dostarczają wystarczającego uzasadnienia spornych aktów. Rada ograniczyła się do wskazania w nich, że głównym akcjonariuszem skarżącego jest Fundacja, nie wyjaśniając, jakie są „strategiczne interesy reżimu", które miałyby być przez niego finansowane, ani które dokładnie przepisy decyzji 2010/413 i rozporządzenia nr 267/2012 uzasadniały pozostawienie jego nazwy w spornym wykazie. Pomimo złożonych w tym zakresie wniosków Rada nie dostarczyła skarżącemu żadnych szczegółowych informacji dotyczących powodów pozostawienia jego nazwy w spornym wykazie. Informacje, jakie Rada przekazała skarżącemu lub na które się ona powołała, nie dowodzą twierdzeń zawartych w zaskarżonych aktach. Brak w uzasadnieniu zaskarżonych aktów szczególnych i konkretnych dowodów uniemożliwił skarżącemu zrozumienie jego znaczenia i naruszył w ten sposób przysługujące my prawo do obrony i do skutecznej ochrony sądowej.

67 Rada odpiera zarzuty skarżącego i wnosi o oddalenie zarzutu pierwszego.

W przedmiocie naruszenia obowiązku uzasadnienia

68 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem obowiązek uzasadnienia niekorzystnego aktu, ściśle związany z zasadą poszanowania prawa do obrony, ma za zadanie, po pierwsze, zapewnić zainteresowanemu wskazówki wystarczające do ustalenia, czy akt jest zasadny lub ewentualnie czy nie zawiera wady

pozwalającej na zakwestionowanie jego ważności przed sądem Unii, a po drugie, zapewnić sądowi Unii możliwość kontroli zgodności z prawem tego aktu (wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Rada/Bamba, C-417/11 P, Zb.Orz., EU:C:2012:718, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo).

69 Uzasadnienie, jakiego wymaga art. 296 TFUE, powinno w sposób jasny i jednoznaczny przedstawiać tok rozumowania instytucji, która wydała akt, tak aby umożliwić zainteresowanym zaznajomienie się ze względami uzasadniającymi nałożenie danych środków, a właściwemu sądowi dokonanie jego kontroli (zob. wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Rada/Bamba, C-417/11 P, Zb.Orz., EU:C:2012:718, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).

70 Jeżeli chodzi o akt Rady o zastosowaniu środków ograniczających, uzasadnienie musi wskazywać szczególne i konkretne powody, dla których Rada uznała w ramach przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych w zakresie oceny, że osoba zainteresowana powinna zostać objęta takim środkiem (wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Rada/Bamba, C-417/11 P, Zb.Orz., EU:C:2012:718, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo).

71 Artykuł 24 ust. 3 decyzji 2010/413 i art. 46 ust. 3 rozporządzenia nr 267/2012 również zobowiązują Radę do przedstawienia indywidualnych i szczególnych powodów środków ograniczających zastosowanych zgodnie z art. 20 ust. 1 lit. b) tej decyzji i z art. 23 ust. 2 lit. a) i ust. 3 tego rozporządzenia oraz podania ich do wiadomości zainteresowanych osób i podmiotów (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 16 listopada 2011 r., Bank Melli Iran/Rada, C-548/09 P, Zb.Orz., EU:C:2011:735, pkt 48). Zgodnie z orzecznictwem Rada powinna co do zasady spełnić ciążący na niej obowiązek uzasadnienia poprzez indywidualne powiadomienie, gdyż sama publikacja w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej nie jest wystarczająca (zob. podobnie wyrok z dnia 13 września 2013 r., Makhlouf/Rada, T-383/11, Zb.Orz., EU:T:2013:431, pkt 47, 48; zob. także podobnie i analogicznie wyrok z dnia 16 listopada 2011 r., Bank Melli Iran/Rada, C-548/09 P, Zb.Orz., EU:C:2011:735, pkt 52).

72 Uzasadnienie, którego wymagają art. 296 TFUE oraz art. 24 ust. 3 decyzji 2010/413 i art. 46 ust. 3 rozporządzenia nr 267/2012, powinno być dostosowane do przepisów, na podstawie których środki ograniczające zostały przyjęte. Wymóg uzasadnienia należy oceniać w odniesieniu do konkretnej sytuacji, w szczególności do treści aktu, charakteru powołanych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu informacji mogli mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena tego, czy uzasadnienie aktu jest wystarczające, winna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulujących daną dziedzinę (zob. wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo).

73 W szczególności akt niekorzystny jest wystarczająco uzasadniony, jeżeli został wydany w okolicznościach znanych zainteresowanemu, pozwalających mu na zrozumienie treści przyjętego względem niego środka (zob. wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Rada/Bamba, EU:C:2012:718, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo).

– W przedmiocie spornej decyzji

74 Z materiału zawartego w aktach sprawy, przytoczonego w pkt 15 i 16 powyżej, wynika, że sporna decyzja oparta jest zarówno na pierwotnym uzasadnieniu przedstawionym w pkt 5 powyżej, jak i na uzasadnieniu uzupełniającym, przekazanym skarżącemu pismem z dnia 5 grudnia 2011 r., przedstawionym w pkt 16 powyżej.

75 Całość uzasadnienia przytoczonego w pkt 5 i 16 powyżej wyraźnie zmierzała do zastosowania wobec skarżącego, po pierwsze, ustanowionego w art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 i w art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012 kryterium „kontroli” przez osobę lub podmiot uznane za zaangażowane

w rozprzestrzenianie broni jądrowej, bezpośrednio z nim powiązane lub zapewaniające mu wsparcie, a po drugie ustanowionego w tych samych przepisach kryterium „zapewnienia wsparcia rozprzestrzenianiu broni jądrowej” (zob. podobnie wyrok z dnia 11 grudnia 2012 r., Sina Bank/Rada, T-15/11, EU:T:2012:661, pkt 70).

76 W zakresie, w jakim w spornej decyzji zastosowano wobec skarżącego kryterium „kontroli”, decyzja ta opiera się na uzasadnieniu pierwotnym i uzasadnieniu uzupełaniającym, którego celem – co zostało stwierdzone w pkt 70 wyroku z dnia 4 czerwca 2014 r., Sina Bank/Rada (T-67/12, niepublikowany, EU:T:2014:348) – wyraźnie było uzupełnienie uzasadnienia pierwotnego, opartego na zastosowaniu wobec skarżącego kryterium „kontroli”.

77 Ponieważ uzasadnienie pierwotne przytoczone w pkt 5 powyżej zostało już uznane za niewystarczające w pkt 82 wyroku z dnia 11 grudnia 2012 r., Sina Bank/Rada (T-15/11, EU:T:2012:661), który jest prawomocny (zob. pkt 20 powyżej), wystarczy zbadać, czy uzasadnienie uzupełniające przytoczone w pkt 16 powyżej mogło w niniejszym przypadku uzupełnić je w ten sposób, że w przypadku przyjęcia spornej decyzji wymogi uzasadnienia zostały ostatecznie spełnione. W wyroku z dnia 11 grudnia 2012 r., Sina Bank/Rada (T-15/11, EU:T:2012:661, pkt 72–79), Sąd nie miał okazji wypowiedzieć się w tej ostatniej kwestii, ponieważ ograniczył się do stwierdzenia, że w zakresie w jakim w aktach wówczas przed nim podważonych Rada oparła się na tym uzasadnieniu uzupełniającym, które zostało przekazane skarżącemu po przyjęciu wspomnianych aktów, naruszyła ona zasadę poszanowania prawa do obrony, a w szczególności prawo skarżącego do bycia uprzednio wysłuchanym.

78 W niniejszym przypadku uzasadnienie uzupełniające umożliwia zidentyfikowanie osób lub podmiotów, które zdaniem Rady sprawują „kontrolę” nad skarżącym w rozumieniu art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 i art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012, które nie są już określone – tak jak w uzasadnieniu pierwotnym – jako „biuro przywódcy”, ale jako „Fundacja” lub sam „przywódca”.

79 Poza tym uzasadnienie uzupełniające pozwala na zrozumienie zasad, zgodnie z którymi zdaniem Rady przywódca i Fundacja sprawowali, bezpośrednio lub pośrednio, „kontrolę” nad skarżącym w rozumieniu art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 i art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012. Ze wspomnianego uzasadnienia wynika bowiem, że uznano, iż Fundacja bezpośrednio kontroluje skarżącego, ponieważ pozostaje jego „głównym akcjonariuszem”. Ponadto z tego uzasadnienia wynika, że uznano, iż przywódca kontroluje pośrednio skarżącego, za pośrednictwem Fundacji, ponieważ „Fundacja jest jednostką publiczną składającą sprawozdania przywódcy”.

80 W kontekście niniejszego przypadku użyte przez Radę wyrażenie „składać sprawozdania” odsyła w sposób wystarczająco zrozumiały do sprawowania „kontroli” przez przywódcę nad Fundacją w rozumieniu art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 i art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012.

81 Uzasadnienie uzupełniające doręczone skarżącemu pismem z dnia 5 grudnia 2011 r. było zatem wystarczające w okolicznościach niniejszego przypadku, aby umożliwić mu zrozumienie, że w spornej decyzji zastosowano wobec niego kryterium „kontroli” i że decyzja ta została oparta w szczególności na okoliczności, że był on kontrolowany przez Fundację, a za pośrednictwem tej ostatniej przez przywódcę. Podobnie, Sąd jest w stanie na podstawie tego uzasadnienia uzupełniającego zweryfikować zasadność spornej decyzji, w zakresie, w jakiem zastosowano w niej wobec skarżącego kryterium „kontroli”.

82 W konsekwencji, uwzględniając okoliczności niniejszego przypadku, należy stwierdzić, że sporna decyzja, w zakresie, w jakim zastosowano w niej wobec skarżącego kryterium „kontroli” została wystarczająco pod względem prawnym uzasadniona dzięki dostarczonemu przez Radę uzasadnieniu uzupełniającemu.

83 Natomiast sporna decyzja nie jest wystarczająco uzasadniona, w zakresie, w jakim zastosowano w niej wobec skarżącego kryterium zapewniania wsparcia dla rozprzestrzeniania broni jądrowej. Przytoczone w pkt 5 powyżej uzasadnienie pierwotne, zmienione uzasadnieniem uzupełniającym przytoczonym w pkt 16 powyżej, ogranicza się bowiem w istocie do stwierdzenia, że skarżący przyczynia się „do finansowania strategicznych interesów reżimu", ponieważ jego „głównym akcjonariuszem nadal jest Fundacja, która jest jednostką publiczną składającą sprawozdania przywódcy".

84 Przyznając nawet, że można uznać, iż rozprzestrzenianie broni jądrowej objęte jest „strategicznymi interesami reżimu", uzasadnienie spornej decyzji nie pozwala na poznanie szczególnych i konkretnych powodów, dla których Rada stwierdziła, że skarżący przyczynia się do finansowania rozprzestrzeniania broni jądrowej.

85 Zakładając bowiem nawet, że z powodów wskazujących na powiązania kapitałowe pomiędzy Fundacją a skarżącym – co utrzymuje Rada w swych pismach – można wywieść, iż skarżący wypłaca wysokie dywidendy i oferuje usługi finansowe na rzecz Fundacji, to jednak wspomniane powody nie dostarczają żadnego wyjaśnienia na temat wykorzystania wspomnianych sum lub wspomnianych usług finansowych przez Fundację lub przez przywódcę w celu przyczyniania się do rozprzestrzeniania broni jądrowej. Po pierwsze, z uzasadnienia spornej decyzji nie wynika, że Fundacja jest bezpośrednio lub pośrednio zaangażowana w rozprzestrzenianie broni jądrowej, podczas gdy tego zaangażowania nie można w niniejszym przypadku domniemywać. Po drugie, uzasadnienie to nie zawiera żadnego elementu mającego na celu wykazanie, że dywidendy wypłacane lub usługi świadczone przez skarżącego na rzecz Fundacji są lub mogłyby być wykorzystane w celu przyczyniania się bezpośrednio ani pośrednio do rozprzestrzeniania broni jądrowej. Tymczasem, takiego wykorzystania nie można w niniejszym przypadku domniemywać.

86 W konsekwencji należy stwierdzić, że sporna decyzja, w zakresie, w jakim zastosowano w niej wobec skarżącego kryterium zapewniania wsparcia dla rozprzestrzeniania broni jądrowej", nie została uzasadniona wystarczająco pod względem prawnym.

87 Należy zatem uwzględnić zarzut dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, w zakresie, w jakim zmierza on do stwierdzenia nieważności spornej decyzji w części dotyczącej zastosowania wobec skarżącego kryterium „zapewnienia wsparcia dla rozprzestrzeniania broni jądrowej" (zob. pkt 86 powyżej), i oddalić ten sam zarzut w zakresie, w jakim zmierza on do stwierdzenia nieważności tej samej decyzji w części dotyczącej zastosowania wobec skarżącego kryterium „kontroli" (zob. pkt 82 powyżej).

– W przedmiocie spornych aktów

88 Z akt sprawy przytoczonych w pkt 24, 27, 28, 31 i 32 powyżej wynika, że sporne akty opierają się na nowym uzasadnieniu, przedstawionym w pkt 24 powyżej.

89 W tym nowym uzasadnieniu Rada przypomniała – wyjaśniając je – powiązania pomiędzy skarżącym, Fundacją i przywódcą, czyli, że „[skarżący] jest kontrolowany przez Fundację […], dużą irańską organizację parapaństwową kontrolowaną bezpośrednio przez [przywódcę] i dysponującą 84-procentowym udziałem w [spółce skarżącego]. Ponadto Rada wskazała, że „[skarżący] [ś]wiadczy […] usługi finansowe na rzecz Fundacji […] oraz grupy jej jednostek i spółek zależnych", z czego wywiodła, że „[skarżący] zapewnia wsparcie finansowe rządowi Iranu za pośrednictwem Fundacji".

90 Celem przedstawienia tych powodów jest wyraźnie zastosowanie wobec skarżącego, po pierwsze, ustanowionego w art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 i w art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012 kryterium „kontroli" przez osobę lub podmiot uznane za zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej, bezpośrednio z nim powiązane lub zapewniające mu wsparcie,

a po drugie ustanowionego w art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413 i art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 267/2012 kryterium „zapewniania wsparcia rządowi Iranu". W tym ostatnim zakresie sporne akty opierają się zatem na nowym – w stosunku do spornej decyzji (zob. pkt 75 powyżej) – kryterium.

91 Pierwsza część uzasadnienia przedstawionego w pkt 89 powyżej była wystarczająca w okolicznościach niniejszego przypadku, aby umożliwić skarżącemu zrozumienie, że w spornych aktach zastosowano wobec niego kryterium „kontroli" i że akty te opierają się w szczególności na okoliczności, że za pośrednictwem Fundacji skarżący był kontrolowany przez przywódcę. Poza tym Sąd jest w stanie na podstawie tego uzasadnienia zweryfikować zasadność spornych aktów w zakresie, w jakim zastosowano w nich wobec skarżącego kryterium „kontroli".

92 Co się tyczy drugiej części uzasadnienia przedstawionego w pkt 89 powyżej, to jest ono wystarczające w okolicznościach niniejszego przypadku, aby umożliwić skarżącemu zrozumienie, że w spornych aktach zastosowano wobec niego także kryterium „zapewnienia wsparcia rządowi Iranu" i że akty te opierają się w szczególności na okoliczności, że świadczy on usługi finansowe na rzecz Fundacji i jej grupy jednostek i spółek zależnych, co – uwzględniając parapaństwowy charakter Fundacji i bezpośrednią kontrolę sprawowaną przez przywódcę nad Fundacją – sprowadza się pośrednio do zapewniania wsparcia o charakterze finansowym rządowi Iranu. Poza tym Sąd jest w stanie na podstawie tego uzasadnienia zweryfikować zasadność spornych aktów w zakresie, w jakim zastosowano w nich wobec skarżącego kryterium „zapewniania wsparcia rządowi Iranu".

93 W konsekwencji, uwzględniając okoliczności niniejszego przypadku, należy stwierdzić, że sporne akty zostały uzasadnione w sposób wystarczający pod względem prawnym, a tym samym należy oddalić zarzut dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia w zakresie, w jakim dotyczy on stwierdzenia nieważności wspomnianych aktów.

94 W świetle powyższych ustaleń należy uwzględnić zarzut dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia w zakresie, w jakim dotyczy on stwierdzania nieważności spornej decyzji w części dotyczącej zastosowania wobec skarżącego kryterium „zapewniania wsparcia dla rozprzestrzeniania broni jądrowej" (zob. pkt 86 powyżej), a w pozostałej części zarzut oddalić (zob. pkt 87, 93 powyżej).

W przedmiocie naruszenia zasady poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej

95 Prawo podstawowe do poszanowania prawa do obrony w trakcie postępowania poprzedzającego zastosowanie środków ograniczających jest wyraźnie przewidziane w art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, której art. 6 ust. 1 TUE przyznaje taką samą moc prawną, jaką mają traktaty (zob. wyrok z dnia 13 września 2013 r., Makhlouf/Rada, EU:T:2013:431, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

96 Zasada poszanowania prawa do obrony wymaga z jednej strony, żeby informacje i dowody obciążające zainteresowana osobę lub zainteresowany podmiot, uwzględnione w celu uzasadnienia niekorzystnego dla niego aktu, zostały podane do jego wiadomości, a z drugiej strony, by umożliwiono mu przedstawienie w skuteczny sposób jego stanowiska w przedmiocie tych informacji i dowodów (zob. podobnie wyrok z dnia 12 grudnia 2006 r., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Rada, T-228/02, EU:T:2006:384, pkt 93).

97 Przy przyjmowaniu decyzji o pozostawieniu nazwiska danej osoby lub nazwy danego podmiotu w wykazie osób i podmiotów podlegających środkom ograniczającym Rada ma obowiązek przestrzegania prawa tej osoby lub tego podmiotu do uprzedniego przedstawienia ich stanowiska, jeżeli decyzję o pozostawieniu w wykazie jej nazwiska lub jego nazwy przyjmuje w oparciu o nowe informacje i dowody, to znaczy takie, które nie były wskazane w pierwotnej decyzji o umieszczeniu jej

nazwiska lub jego nazwy w wykazie (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 grudnia 2011 r., Francja/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, Zb.Orz., EU:C:2011:853, pkt 62; z dnia 13 września 2013 r., Makhlouf/Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, pkt 42, 43).

– W przedmiocie spornej decyzji

98 W dniu 5 grudnia 2011 r. Rada powiadomiła indywidualnie skarżącego o uzasadnieniu uzupełniającym spornej decyzji, wskazanym w pkt 16 powyżej.

99 W odniesieniu do zastosowania wobec skarżącego ustanowionego w art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 i w art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012 kryterium „kontroli", z pkt 82 powyżej wynika, że uzasadnienie spornej decyzji jest wystarczające.

100 Ponadto Rada wskazuje, że przekazała skarżącemu wszystkie dokumenty, na których oparła to uzasadnienie (zob. pkt 13 powyżej).

101 W przeciwieństwie do sytuacji, jaka miała miejsce w odniesieniu do aktów, których nieważność stwierdzono w wyroku z dnia 11 grudnia 2012 r., Sina Bank/Rada (T-15/11, EU:T:2012:661, pkt 72–79) (zob. pkt 77 powyżej), w przypadku spornej decyzji skarżący mógł więc skutecznie podważyć zasadność uzasadnienia dotyczącego zastosowania wobec niego kryterium „kontroli" i materiału dowodowego wspierającego do uzasadnienie, nawet przed przyjęciem tej decyzji, w szczególności w pismach z dnia 23 stycznia 2012 r. (zob. pkt 17 powyżej) i z dnia 14 kwietnia 2014 r. (zob. pkt 22 powyżej). Poza tym skarżący mógł rzeczywiście skorzystać ze swego prawa do skargi w odniesieniu do zasadności tego uzasadnienia, co potwierdza złożona w niniejszej sprawie skarga.

102 Natomiast w zakresie, w jakim w spornej decyzji zastosowano wobec skarżącego kryterium „zapewniania wsparcia dla rozprzestrzeniania broni jądrowej", z pkt 86 powyżej wynika, że uzasadnienie spornej decyzji jest niewystarczające. W konsekwencji skarżący nie był w stanie przed złożeniem skargi w niniejsze sprawie skutecznie lub rzeczywiście podważyć zasadności zastosowania tego kryterium do jego sytuacji.

103 W konsekwencji należy stwierdzić, że sporna decyzja, w zakresie, w jakim zastosowano w niej wobec skarżącego kryterium „zapewniania wsparcia dla rozprzestrzeniania broni jądrowej", narusza prawo do obrony skarżącego, a także jego prawo do skutecznej ochrony sądowej, ale nie narusza tych samych praw, w zakresie, w jakim zastosowano w niej wobec skarżącego kryterium „kontroli".

104 Należy zatem uwzględnić zarzut dotyczący naruszenia zasady poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej, w zakresie, w jakim zmierza on od stwierdzenia nieważności spornej decyzji w części dotyczącej zastosowania wobec skarżącego kryterium „wsparcia dla rozprzestrzeniania broni jądrowej", i oddalić ten sam zarzut w pozostałym zakresie, czyli w zakresie, w jakim zmierza on do stwierdzenia nieważności spornej decyzji w części dotyczącej zastosowania wobec skarżącego kryterium „kontroli".

– W przedmiocie spornych aktów

105 W dniu 5 grudnia 2011 r. Rada powiadomiła indywidualnie skarżącego o uzasadnieniu spornych aktów, przedstawionym w pkt 24 powyżej.

106 Z pkt 93 powyżej wynika, że uzasadnienie to można było uznać za wystarczające w świetle wymogów ustanowionych w orzecznictwie, w odniesieniu do zastosowania wobec skarżącego zarówno ustanowionego w art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 i w art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012 kryterium „kontroli", jak i ustanowionego w art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413 i w art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 267/2012 kryterium „zapewniania wsparcia dla rządu Iranu".

107 Ponadto Rada wskazuje, że przekazała skarżącemu wszystkie dokumenty, na których oparła to uzasadnienie (zob. pkt 25 powyżej).

108 Skarżący mógł podważyć to uzasadnienie oraz materiał dowodowy je wspierający nawet przed przyjęciem spornych aktów, zwłaszcza w pismach z dnia 17 września 2014 r. (zob. pkt 26 powyżej) i z dnia 15 stycznia 2015 r. (zob. pkt 30 powyżej).

109 Ponadto skarżący rzeczywiście skorzystał ze swego prawa do wniesienia skargi, zarzucając w niej, że „nie udziela[ł] wsparcia finansowego rządowi w większym stopniu niż każdy inny bank centralny na świecie" oraz że „tym bardziej nie udziela[ł] rodzaju wsparcia, którego dotyczą zaskarżone akty, to jest wsparcia w działaniach wrażliwych z punktu widzenia rozprzestrzeniania broni jądrowej".

110 W konsekwencji przy przyjmowaniu spornych aktów prawo do obrony skarżącego, a także jego prawo do skutecznej ochrony sądowej, były w pełni przestrzegane.

111 Tak więc należy oddalić zarzut dotyczący naruszenia zasady poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sadowej w zakresie, w jakim zmierza on do stwierdzenia nieważności spornych aktów.

112 Z całości powyższych ustaleń wynika, że zarzut pierwszy należy uwzględnić tylko w zakresie, w jakim dotyczy on spornej decyzji i w części, w jakiej decyzja ta stosuje wobec skarżącego kryterium „zapewniania wsparcia dla rozprzestrzeniania broni jądrowej". W pozostałym zakresie zarzut pierwszy należy oddalić.

113 Ponieważ niezgodności z prawem stwierdzone w pkt 87, 94 i 104 powyżej nie mają wpływu na zastosowanie w spornych aktach wobec skarżącego kryterium „kontroli" w zaskarżonych aktach, ani na zastosowanie kryterium „udzielania wsparcia rządowi Iranu", to wspomniane niezgodności nie mogą uzasadniać stwierdzenia nieważności wspomnianych aktów. Co się bowiem tyczy kontroli zgodności z prawem decyzji o zastosowaniu środków ograniczających to Trybunał orzekł już, że w świetle ich prewencyjnego charakteru, jeśli sąd Unii uzna, że co najmniej jeden z powodów wymienionych w uzasadnieniu jest wystarczająco precyzyjny i konkretny, że jest wykazany i że stanowi sam w sobie wystarczającą podstawę do wsparcia tej decyzji, to okoliczność, iż te pozostałe powody tym się nie cechują, nie może uzasadniać stwierdzenia nieważności wspomnianej decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 28 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 130).

114 W konsekwencji należy przystąpić do badania zarzutu drugiego, ograniczając się do sprawdzenia, czy – w zakresie, w jakim Rada zastosowała kryterium „kontroli" w zaskarżonych aktach, a także kryterium „zapewniania wsparcia rządowi Iranu" w spornych aktach – popełniła przy przyjmowaniu wszystkich tych aktów błąd w ocenie.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie

115 Skarżący zarzuca Radzie, że popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez przyjęcie w zaskarżonych aktach, po ponownym rozpatrzeniu, decyzji o pozostawieniu jego nazwy w spornym wykazie. Zauważa, że jedyne powody, jakie zostały jej przekazane w celu uzasadnienia pozostawienia jej nazwy w wykazie, są błędne, ponieważ nie jest on powiązany z interesami „Daftaru" i nie przyczynia się także do finansowania „strategicznych interesów reżimu" lub, konkretniej, rozprzestrzeniania broni jądrowej. Rada pominęła fakt, że skarżący jest zorganizowany i funkcjonuje jako zwykły bank prywatny. Członkowie jego zarządu zostali wybrani ze względu na nich kompetencje i kwalifikacje i żaden z nich nie został powołany przez „Daftar" ani nie był z nim powiązany. Skarżący świadczy usługi i udziela pożyczek raczej osobom prywatnym i przedsiębiorstwom niż podmiotom publicznym. Nawet jeśli Fundacja nadal jest jego akcjonariuszem większościowym, nie może to uzasadniać pozostawienia

nazwy skarżącego w spornym wykazie, ponieważ zarówno Fundacja jak i Daftar funkcjonują w sposób niezależny w stosunku do rządu i irańskiej władzy wykonawczej, bądź to z przyczyn instytucjonalnych lub organizacyjnych, bądź na mocy ustanowionej w art. 57 konstytucji irańskiej konstytucyjnej zasady podziału władzy. Rada nie zastosowała w niniejszym przypadku jedynego kryterium, które pozwalałoby jej na przyjęcie środka w postaci zamrożenia środków finansowych wobec osoby lub podmiotu, czyli kryterium wsparcia zapewnianego rządowi Iranu, które to wsparcie skądinąd nie może być pośrednie, lecz bezwzględnie musi być bezpośrednie. Tak jak Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej Rada powinna wyciągnąć konsekwencje z wyroku z dnia 4 czerwca 2014 r., Sina Bank/Rada (T-67/12, niepublikowany, EU:T:2014:348), z którego wynika, że powinna ona zakończyć stosowanie wobec skarżącego środka w postaci zamrożenia środków finansowych.

116 Rada kwestionuje argumenty skarżącego i wnosi o oddalenie zarzutu drugiego jako bezzasadnego.

117 Jak wynika z orzecznictwa Trybunału, sądowa kontrola aktów przewidujących objęcie danej osoby lub danego podmiotu środkami ograniczającymi wymaga w szczególności, aby sąd Unii upewnił się, że dany akt opiera się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej. Oznacza to sprawdzenie okoliczności faktycznych podnoszonych w uzasadnieniu, które leży u podstaw wspomnianej decyzji, tak aby kontrola sądowa nie była ograniczona do oceny abstrakcyjnego prawdopodobieństwa przywołanych powodów, ale dotyczyła tego, czy powody te – lub co najmniej jeden z nich, uważany za sam w sobie wystarczający do wsparcia tejże decyzji – są wykazane (zob. wyrok z dnia 28 listopada 2013 r., Rada/Fulmen i Mahmoudian, EU:C:2013:775, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo).

118 W tym celu sąd Unii ma obowiązek przeprowadzić to badanie, zwracając się w razie potrzeby do właściwego organu Unii o przedstawienie informacji lub dowodów, poufnych lub nie, mających znaczenie dla takiego badania (zob. wyrok z dnia 28 listopada 2013 r., Rada/Fulmen i Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, pkt 65 i przytoczone tam orzecznictwo).

119 To bowiem do właściwego organu Unii należy – w razie zakwestionowania – wykazanie zasadności powodów wysuniętych przeciwko konkretnej osobie lub konkretnemu podmiotowi, a nie do tej osoby lub do tego podmiotu przedstawienie dowodu przeciwnego na brak zasadności wspomnianych powodów (zob. wyrok z dnia 28 listopada 2013 r., Rada/Fulmen i Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, pkt 66 i przytoczone tam orzecznictwo).

120 Na wstępie, z orzecznictwa przytoczonego w pkt 117–119 powyżej wynika, że kontrola, jaką Sąd sprawuje w niniejszym przypadku nie jest ograniczona do kontroli, czy został popełniony oczywisty błąd w ocenie. W konsekwencji nie należy przywiązywać szczególnej wagi do okoliczności, że zdaniem skarżącego błąd popełniony przez Radę jest oczywisty.

W przedmiocie spornej decyzji

121 Jak zauważono w pkt 75 i 78–81 powyżej, z przedstawionego w pkt 5 i 16 powyżej uzasadnienia pierwotnego i uzupełniającego spornej decyzji wynika, że sporna decyzja opiera się w szczególności na zastosowaniu wobec skarżącego ustanowionego w art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 i w art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012 kryterium „kontroli" i odwołuje się w szczególności do okoliczności, że skarżący jest kontrolowany przez Fundację, a za jej pośrednictwem przez przywódcę.

122 Argumenty skarżącego można zrozumieć w istocie w ten sposób, że skarżący zarzuca Radzie, iż w spornej decyzji popełniła błąd w ocenie polegający na stwierdzeniu, że jest on kontrolowany przez osobę lub podmiot uznane za zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej, bezpośrednio z nim powiązane lub zapewniające mu wsparcie w rozumieniu art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 i art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012.

123 W tym zakresie zastosowanie kryterium „kontroli” opiera się na istnieniu dużego ryzyka, że w przypadku gdy środki finansowe osoby lub podmiotu uznanych za zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej zostaną zamrożone, ta osoba lub ten podmiot będzie wywierał nacisk na osoby lub podmioty, które pozostają w jego posiadaniu lub pod jego kontrolą, w celu obejścia skutku zastosowanych wobec niego środków, poprzez skłanianie ich bądź do przekazywania jej lub jemu bezpośrednio lub pośrednio ich środków finansowych, bądź do przeprowadzania transakcji, których sama ta osoba lub sam ten pomiot nie mogą przeprowadzić ze względu na zamrożenie jej lub jego środków finansowych (zob. podobnie wyrok z dnia 13 marca 2012 r., Melli Bank/Rada, C-380/09 P, EU:C:2012:137, pkt 58). Zważywszy na to ryzyko, zamrożenie środków finansowych osób lub podmiotów kontrolowanych przez osobę lub podmiot, której lub którego środki finansowe są zamrożone, jest konieczne i właściwe dla zapewnienia skuteczności przyjętych środków oraz niedopuszczenia do ich obejścia (zob. podobnie wyrok z dnia 13 marca 2012 r., Melli Bank/Rada, C-380/09 P, EU:C:2012:137, pkt 58).

124 Artykuł 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 i art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012 nakładają więc na Radę obowiązek zamrożenia środków finansowych każdej osoby lub każdego podmiotu kontrolowanych przez osobę lub podmiot uznanych za zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej, za bezpośrednio lub pośrednio z nim powiązane lub zapewniające mu wsparcie, przy czym nie ma potrzeby uzasadnienia go okolicznością, iż osoba lub podmiot pozostające pod kontrolą również są zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej (zob. podobnie wyrok z dnia 13 marca 2012 r., Melli Bank/Rada, C-380/09 P, EU:C:2012:137, pkt 39, 40).

125 Uwzględniając brzmienie art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012, który dotyczy osób i podmiotów, które w zależności od wersji językowej zostały „uznane” za lub „zidentyfikowane” jako zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej oraz przytoczone w pkt 123 i 124 powyżej orzecznictwo dotyczące stosowania kryterium „kontroli”, Rada jest uprawniona do przyjęcia środków ograniczających tylko wobec osób i podmiotów, których nazwiska lub nazwy zostały umieszczone w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi z tego powodu, że są one kontrolowane przez osoby lub podmioty „uznane” za lub „zidentyfikowane” jako zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej, bezpośrednio z nim powiązane lub zapewniające mu wsparcie.

126 W odpowiedzi na pytanie pisemne Sądu (zob. pkt 42 powyżej) Rada wskazała, że w momencie przyjęcia spornej decyzji ani nazwa Fundacja ani nazwisko przywódcy nie były umieszczone w spornym wykazie, obejmującym nazwiska osób lub nazwy podmiotów oficjalnie „uznanych” za lub „zidentyfikowanych” jako zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej, bezpośrednio z nim powiązane lub zapewniające mu wsparcie w rozumieniu art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 i art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012 i które z tego powodu muszą zostać objęte środkami ograniczającymi takimi jak zamrożenie ich środków finansowych. W konsekwencji ryzyko obejścia sankcji polegających na zamrożeniu środków finansowych, które – jak zostało przypomniane w pkt 123 powyżej – uzasadnia zwykle zastosowanie kryterium „kontroli”, w niniejszym przypadku nie istnieje.

127 Ze względu na nieumieszczenie nazwiska przywódcy i nazwy Fundacji w spornym wykazie w momencie przyjmowania spornej decyzji, Rada nie była uprawniona do przyjęcia wspomnianej decyzji, w zakresie, w jakim stosuje ona wobec skarżącego kryterium „kontroli”.

128 Każde inne rozwiązanie skądinąd stawiałoby skarżącego w sytuacji procesowej skrajnie niekorzystnej z punktu widzenia prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej, ponieważ w celu podważenia przyjętych wobec niego środków ograniczających musiałby podważyć odpowiedzialność przywódcy i Fundacji w rozprzestrzenianiu broni jądrowej, przy czym nie mógłby oczekiwać wsparcia w tym względzie ze strony przywódcy lub Fundacji, względem których nie został przyjęty żaden środek ograniczający.

129 Rada popełniła zatem błąd w ocenie w spornej decyzji poprzez zastosowanie wobec skarżącego kryterium „kontroli”.

130 W konsekwencji należy uwzględnić w tym zakresie zarzut drugi i stwierdzić, że sporna decyzja była bezzasadna w części dotyczącej zastosowania wobec skarżącego kryterium „kontroli”.

131 Należy zatem stwierdzić nieważność spornej decyzji, gdyż jest ona w części niewystarczająco uzasadniona (zob. pkt 87 powyżej), a także sprzeczna z zasadą poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej (zob. pkt 104 powyżej), a w części bezzasadna (zob. pkt 130 powyżej).

W przedmiocie spornych aktów

132 Jak zauważono w pkt 90 i 91 powyżej, z przedstawionego w pkt 24 powyżej uzasadnienia sporych aktów wynika, że opiera się ono w szczególności na zastosowaniu wobec skarżącego ustanowionego w art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 i w art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012 kryterium „kontroli” i odwołuje się ono w szczególności w tym zakresie na okoliczności, że skarżący jest kontrolowany przez Fundację, a za jej pośrednictwem przez przywódcę.

133 Argumenty skarżącego można rozumieć w istocie w ten sposób, że zarzuca on Radzie, iż w spornej decyzji popełniła oczywisty błąd w ocenie polegający na stwierdzeniu, że jest on kontrolowany przez osobę lub podmiot uznane za zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej, bezpośrednio z nim powiązane lub zapewniające mu wsparcie w rozumieniu art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 i art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012.

134 Ze względów przedstawionych w pkt 123–125 powyżej Rada jest uprawniona do przyjęcia środków ograniczających tylko wobec osób lub podmiotów, których nazwiska lub nazwy zostały umieszczone w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi, jako osoby lub podmioty „uznane” za lub „zidentyfikowane” jako zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej, bezpośrednio z nim powiązane lub zapewniające mu wsparcie.

135 W odpowiedzi na pytanie pisemne Sądu (zob. pkt 42 powyżej) Rada przyznała, że w momencie przyjęcia spornych aktów ani nazwa Fundacja ani nazwisko przywódcy nie były umieszczone w spornym wykazie, obejmującym nazwiska osób lub nazwy podmiotów oficjalnie „uznanych” za lub „zidentyfikowanych” jako zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej, bezpośrednio z nim powiązane lub zapewniające mu wsparcia w rozumieniu art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 i art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012. W konsekwencji Rada nie była uprawniona do przyjęcia tych aktów w zakresie, w jakim zastosowano w nich wobec skarżącego kryterium „kontroli”.

136 Rada popełniła zatem błąd w ocenie w spornych aktach poprzez zastosowanie wobec skarżącego kryterium „kontroli”.

137 Z powyższego wynika, że sporne akty są bezzasadne, w zakresie, w jakim zastosowano w nich wobec skarżącego kryterium „kontroli”.

138 Ponieważ jednak sporne akty oparte są na zastosowaniu wobec skarżącego dwóch różnych kryteriów, ten jeden błąd merytoryczny nie wystarcza do uzasadnienia stwierdzenia nieważności wspomnianych aktów zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 113 powyżej, według którego przestrzeganie jednego kryterium ustanowionego w przepisach przewidujących środki ograniczające wystarczy do uzasadnienia stosowania tych środków.

139 Jak bowiem zauważono w pkt 90 powyżej, z przedstawionego w pkt 24 powyżej uzasadnienia spornych aktów wynika, że opiera się ono także na zastosowaniu wobec skarżącego ustanowionego w art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413 i w art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 267/2012 kryterium „zapewniania wsparcia dla rządu Iranu”, a w szczególności na okoliczności, że skarżący „świadczy usługi finansowe na rzecz Fundacji […] oraz grupy jej jednostek i spółek zależnych”.

140 W zakresie, w jakim Rada odwołuje się do wypłaty przez skarżącego na rzecz Fundacji „dywidend i premii", a w szczególności do okoliczności, że ze statutu i sprawozdań finansowych za rok podatkowy zamknięty w dniu 20 marca 200 r. skarżącego – które zostały przedstawione w załączniku do skargi – wynika, że Fundacja jako akcjonariusz skarżącego pobiera znaczne dywidendy i premie, argumenty te nie mogą być uwzględnione, ponieważ nie są one powiązane z konkretnym uzasadnieniem uwzględnionym w spornych aktach w celu uzasadnienia stosowania wobec skarżącego kryterium „zapewniania wsparcia dla rządu Iranu", czyli że „świadczy usługi finansowe na rzecz Fundacji […] oraz grupy jej jednostek i spółek zależnych".

141 Wypłaty dywidend i premii przez spółkę swoim akcjonariuszom nie można bowiem utożsamiać ze świadczeniem usług finansowych przez spółkę na rzecz akcjonariuszy. Pod płaszczykiem tej argumentacji Rada usiłuje więc powołać się na inne elementy niż te, na podstawie których zostały przyjęte sporne akty.

142 Tymczasem, zgodność z prawem zaskarżonych aktów należy oceniać tylko w oparciu o te okoliczności faktyczne i prawne, które leżały u podstaw ich przyjęcia, a Sąd nie może uwzględnić życzenia Rady, które sprowadzałoby się do zastąpienia uzasadnienia, na którym akty te się opierają (zob. podobnie wyrok z dnia 26 października 2012 r., Oil Turbo Compressor/Rada, T-63/12, EU:T:2012:579, pkt 29).

143 W konsekwencji argumenty Rady oparte na wypłacie dywidend i premii na rzecz Fundacji nie mogą być uwzględnione w celu oceny zasadności spornych aktów w zakresie, w jakim w aktach tych zastosowano wobec skarżącego kryterium „zapewniania wsparcia dla rządu Iranu".

144 W każdym razie Rada powołuje się tylko na wypłatę przez skarżącego dywidend i premii na rzecz Fundacji, podczas gdy uzasadnienie spornych aktów odsyłało do usług finansowych świadczonych na rzecz skarżącego nie tylko na rzecz samej Fundacji, ale także na rzecz „grupy jednostek i spółek zależnych".

145 Poza tym w swych pismach Rada odnosi się do faktu, że ze statutu skarżącego i jego sprawozdań finansowych za rok podatkowy zamknięty w dniu 20 marca 2010 r. wynika, że Fundacja jako akcjonariusz skarżącego „uczestniczy w szeregu transakcji z jego udziałem".

146 Skarżący ze swej strony podnosi, że „Rada nie przedstawiła żadnego formalnego dowodu wykazującego, że przyznał on pierwszeństwo podmiotowi publicznemu lub przedsiębiorstwu państwowemu" i zauważa, że „[d]ane i sprawozdania finansowe potwierdzają, że niemalże wszystkie [udzielane przez niego] pożyczki i kredyty lub inne świadczone usługi […] są proponowane raczej osobom prywatnym i przedsiębiorstwom o kapitale prywatnym (i przez nich wykorzystywane) niż rządowi i podmiotom publicznym" oraz że „[świadczone przez niego] usługi i [udzielane] pożyczki […] są proponowane klasycznej klienteli obejmującej osoby prywatne i przedsiębiorstwa (i przez nie wykorzystywane), a nie rządowi oraz zakładom i przedsiębiorstwom państwowym" i odsyła w tym zakresie do przedstawionego w załączniku do skargi wykazu jego głównych klientów w okresie od marca do listopada 2010 r.

147 W tym zakresie należy przypomnieć, że kryterium „zapewniania wsparcia dla rządu Iranu", które poszerza zakres stosowania środków ograniczających w celu wzmocnienia nacisku wywieranego na Islamską Republikę Iranu, dotyczy tylko działalności osoby lub podmiotu, która niezależnie nawet od jakiegokolwiek ustalonego powiązania – bezpośredniego lub pośredniego – z rozprzestrzenianiem broni jądrowej, może ze względu na swe znaczenie jakościowe lub ilościowe wspierać wspomniane rozprzestrzenianie broni jądrowej poprzez zapewnianie rządowi Iranu wsparcia w formie zasobów lub ułatwień o charakterze materialnym, finansowym lub logistycznym, umożliwiając temu rządowi kontunuowanie rozprzestrzeniania broni jądrowej (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lipca 2014 r., National Iranian Oil Company/Rada, T-578/12, niepublikowany, EU:T:2014:678, pkt 118–120, 140 i 141). Kryterium „zapewniania wsparcia na rządu Iranu" nie dotyczy zatem wszelkich form wsparcia, niezależnie od jak minimalne lub symboliczne znaczenia by one miały, ale jedynie tych form wsparcia, które ze względu na ich znaczenie jakościowe lub ilościowe umożliwiają wspomnianemu rządowi

kontynuowanie rozprzestrzeniania broni jądrowej. Interpretowane pod kontrolą sądów Unii w związku z celem polegającym na wywarciu nacisku na rząd Iranu, aby zmusić go do zakończenia rozprzestrzeniania broni jądrowej, sporne kryterium określa zatem w sposób obiektywny ograniczoną kategorię osób i podmiotów, które mogą podlegać środkom w postaci zamrożenia środków finansowych (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lipca 2014 r., National Iranian Oil Company/Rada, T-578/12, niepublikowany, EU:T:2014:678, pkt 119).

148 W niniejszym przypadku Rada nie twierdzi, że skarżący zapewniał bezpośrednio wsparcia finansowego rządowi Iranu, lecz że udzielał takiego wsparcia „za pośrednictwem Fundacji". W ten sposób nawet jeśli w uzasadnieniu spornych aktów Fundacja jest określona jako „duż[a] irańsk[a] organizacj[a] parapaństwow[a] kontrolowan[a] bezpośrednio przez [przywódcę]", nie jest ona zrównana bezwzględnie z rządem Iranu.

149 Takie pośrednie zastosowanie kryterium „zapewniania wsparcia rządowi Iranu" jest uzasadnione w świetle celu, do jakiego zmierza wspomniane kryterium, przypomnianego w pkt 147 powyżej, tylko wtedy, gdy zostanie ustalone, że osoba lub podmiot działający jako pośrednik albo sam udziela wsparcia rządowi Iranu w rozumieniu art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413 i art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 267/2012, albo jest manipulowany przez wspomniany rząd w celu kontynuowania rozprzestrzeniania broni jądrowej.

150 W niniejszym przypadku nie zostało wykazane, że Fundacja zapewnia wsparcie rządowi Iranu w rozumieniu art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413 i art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 267/2012.

151 Sama przywołana przez Rade okoliczność, że Fundacja jest „dużą irańską organizacją parapaństwową kontrolowaną bezpośrednio przez [przywódcę]" nie wystarcza do ustalenia, że zapewnia ona wsparcie rządowi Iranu, które ze względu na jego znaczenie ilościowe lub jakościowe umożliwia temu rządowi kontynuowanie rozprzestrzeniania broni jądrowej, czego wymaga orzecznictwo przytoczone w pkt 147 powyżej, lub że jest ona manipulowana przez rząd Iranu w celu kontynuowania polityki rozprzestrzeniania broni jądrowej.

152 Poza tym nazwa Fundacji nie była umieszczona przez Radę w spornym wykazie osób i podmiotów uznanych za lub zidentyfikowanych jako zapewniające wsparcie rządowi Iranu w rozumieniu art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413 i art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 267/2012 lub osób i podmiotów zaangażowanych w rozprzestrzenianie broni jądrowej, bezpośrednio z nim powiązanych lub zapewniających mu wsparcie w rozumieniu art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 i art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012.

153 Wreszcie w ramach niniejszego postępowania Rada nie przedstawiła żadnego dowodu, że Fundacja zapewniała wsparcie rządowi Iranu lub że jest zaangażowana w rozprzestrzenianie broni jądrowej, jest bezpośrednio z nim powiązana lub zapewnia mu wsparcie.

154 W niniejszym przypadku nie są zatem spełnione przesłanki, które uzasadniałyby pośrednie stosowanie wobec skarżącego kryterium „zapewniania wsparcia rządowi Iranu" (zob. pkt 149 powyżej).

155 Należy więc stwierdzić, że w spornych aktach Rada popełniła błąd w ocenie poprzez zastosowanie wobec skarżącego kryterium „zapewniania wsparcia rządowi Iranu".

156 W konsekwencji i bez potrzeby badania, czy skarżący świadczył usługi finansowe na rzecz Fundacji, należy uwzględnić zarzut drugi i stwierdzić, że sporne akty są bezzasadne, w zakresie, w jakim zastosowano w nich wobec skarżącego kryterium „zapewniania wsparcia rządowi Iranu".

157 Należy zatem stwierdzić nieważność spornych aktów jako bezzasadnych.

158 W świetle wniosków sformułowanych w pkt 131 i 157 powyżej należy uwzględnić skargę w całości i stwierdzić nieważność wszystkich zaskarżonych aktów.

W przedmiocie temporalnych skutków stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów

159 Jak wskazała Rada w odpowiedzi na pytanie pisemne Sądu (zob. pkt 42 powyżej), skutki umieszczenia nazwy skarżącego w spornym wykazie są zawieszone zgodnie z art. 26 ust. 5 decyzji 2010/413, zmienionej decyzją Rady (WPZiB) 2015/1863 z dnia 18 grudnia 2015 r. (Dz.U. 2015, L 274, s. 174), mającej zastosowanie od dnia 16 stycznia 2016 r. zgodnie z art. 1 decyzji Rady (WPZiB) 2016/37 z dnia 16 stycznia 2016 r. w sprawie daty rozpoczęcia stosowania decyzji 2015/1863 (Dz.U. 2016, L 11 I, s. 1). Niemniej jednak, dopóki nazwa skarżącego pozostaje umieszczona w spornym wykazie, w wyniku decyzji 2015/1008 i rozporządzenia wykonawczego 2015/1001 stwarza ona ryzyko ponownego stosowania środków ograniczających przyjętych w odniesieniu do skarżącego, w przypadku gdyby Islamska Republika Iranu nie przestrzegała zobowiązań, jakie podjęła wobec Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Francuskiej, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Chińskiej Republiki Ludowej, Stanów Zjednoczonych Ameryki i Federacji Rosyjskiej, ze wsparciem wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, w ramach wspólnego planu działań, który określa kroki, jakie należy podjąć w celu znalezienia długoterminowego rozwiązania na skalę światową w zakresie rozprzestrzeniania broni jądrowej.

160 W odniesieniu do rozporządzenia wykonawczego nr 2015/1001 należy przypomnieć, że zgodnie z art. 60 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, na zasadzie odstępstwa od art. 280 TFUE, orzeczenia Sądu, w których zostaje stwierdzona nieważność rozporządzenia, stają się skuteczne dopiero po upływie terminu do wniesienia odwołania, o którym mowa w art. 56 akapit pierwszy tego statutu, lub – jeżeli odwołanie zostało wniesione w tym terminie – z dniem jego oddalenia.

161 W niniejszym przypadku rozporządzenie wykonawcze 2015/1001 ma charakter rozporządzenia w rozumieniu art. 60 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ponieważ jego art. 2 przewiduje, że wiąże ono w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich, co odpowiada skutkom rozporządzenia przewidzianym w art. 288 TFUE (zob. podobnie wyrok z dnia 21 kwietnia 2016 r., Rada/Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, pkt 121). W konsekwencji art. 60 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma zastosowanie do rozporządzenia wykonawczego 2015/1001.

162 Zgodnie z art. 60 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej Rada dysponuje więc dwumiesięcznym terminem, powiększonym o wynoszący 10 dni termin uwzględniający odległość, od momentu ogłoszenia doręczenia niniejszego wyroku, na zaradzenie naruszeniom stwierdzonym w zakresie rozporządzenia wykonawczego 2015/1001 poprzez przyjęcie w stosownym przypadku względem skarżącego nowych środków ograniczających.

163 W odniesieniu do decyzji 2015/1008 należy przypomnieć, że zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE Sąd może, jeśli uzna to za niezbędne, wskazać, które skutki aktu, o którego nieważności orzekł, powinny być uważane za ostateczne. W niniejszym przypadku rozbieżność pomiędzy datą wywarcia skutku przez orzeczenie o stwierdzeniu nieważności rozporządzenia wykonawczego 2015/1001 a datą wygaśnięcia skutków decyzji 2015/1008 może prowadzić do poważnego naruszenia pewności prawa, ponieważ decyzja 2015/1008 i rozporządzenie wykonawcze 2015/1001 przewidują nałożenie na skarżącego identycznych środków ograniczających. Należy zatem utrzymać skutki decyzji 2015/1008, w zakresie, w jakim na jej mocy pozostawiono nazwę skarżącego w wykazie zawartym w załączniku II do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, do dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku w zakresie, w jakim odnosi się on do stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego

2015/1001 w części dotyczącej pozostawienia nazwy skarżącego w wykazie zawartym w załączniku IX do rozporządzenia nr 267/2012 (zob. podobnie wyrok z dnia 6 września 2013 r., Persia International Bank/Rada, T-493/10, niepublikowany, EU:T:2013:398, pkt 129 i przytoczone tam orzecznictwo].

164 Ponieważ pozostałe zaskarżone akty nie wywierają już obecnie skutków, nie dotyczy ich stosowanie art. 264 akapit drugi TFUE.

W przedmiocie kosztów

165 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Rada przegrała sprawę, należy zgodnie z żądaniem skarżącego obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

1) **Stwierdza się nieważność decyzji Rady Unii Europejskiej, w brzmieniu wynikającym z ogłoszenia z dnia 15 marca 2014 r. skierowanego do osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi przewidzianymi w decyzji Rady 2010/413/WPZiB oraz w rozporządzeniu Rady (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu, o pozostawieniu nazwy Sina Banku w wykazie zawartym w załączniku II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB, zmienionej decyzją Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r., i w załączniku IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010.**

2) **Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2014/776/WPZiB z dnia 7 listopada 2014 r, zmieniającej decyzję 2010/413, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1202/2014 z dnia 7 listopada 2014 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia nr 267/2012, decyzji Rady (WPZiB) 2015/1008 z dnia 25 czerwca 2015 r. zmieniającej decyzję 2010/413 i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/1001 z dnia 25 czerwca 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia 267/2012, w zakresie, w jakim na mocy tych aktów nazwa Sina Banku została pozostawiona w wykazie zawartym w załączniku II do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, lub w załączniku IX do rozporządzenia nr 267/2012.**

3) **Skutki decyzji 2015/1008 zostają utrzymane w odniesieniu do Sina Banku od dnia jej wejścia w życie do dania upływu terminu do wniesienia odwołania od niniejszego wyroku, o którym mowa w art. 56 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, lub – w przypadku wniesienia odwołania od niniejszego wyroku w tym terminie – do dnia jego oddalenia.**

4) **Rada zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 18 października 2016 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu 2

1. Środki ograniczające podjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu 2

2. Środki ograniczające podjęte wobec skarżącego 2

Okoliczności faktyczne po wniesieniu skargi 4

Postępowanie i żądania stron 6

Co do prawa 7

1. W przedmiocie dopuszczalności 7

W przedmiocie dopuszczalności pierwszego żądania, w zakresie, w jakim dotyczy ono stwierdzenia nieważności załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012 w części dotyczącej skarżącego 7

W przedmiocie dopuszczalności żądania trzeciego 8

2. Co do istoty 10

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia, zasady poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej 10

W przedmiocie naruszenia obowiązku uzasadnienia 10

– W przedmiocie spornej decyzji 11

– W przedmiocie spornych aktów 13

W przedmiocie naruszenia zasady poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej 14

– W przedmiocie spornej decyzji 15

– W przedmiocie spornych aktów 15

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie 16

W przedmiocie spornej decyzji 17

W przedmiocie spornych aktów 19

W przedmiocie temporalnych skutków stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów 22

W przedmiocie kosztów 23